

*Ve stále rostoucím zástupu norských detektivkářů
patří Ingar Johnsrud k těm nejlepším.*

TØNSBERGS BLAD

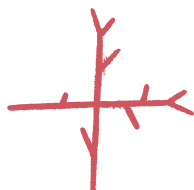
KŘÍŽ

INGAR JOHNSRUD

HOST

KŘÍŽ
INGAR JOHNSRUD

KŘÍŽ

INGAR JOHNSRUD

BRNO 2020

Copyright © Ingar Johnsrud, 2018
Cover photo credit: Abandoned Shipping
Container by Matt Grommes
(www.flickr.com/photos/mattgrommes/374856288),
CC BY-SA 2.0, modified
Translation © Kateřina Křišťůfková, 2020
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

This translation has been published
with the financial support of NORLA.
Překlad této knihy vychází s laskavou
finanční podporou nadace NORLA.

ISBN 978-80-275-0218-9 (Formát PDF)
ISBN 978-80-275-0219-6 (Formát ePub)
ISBN 978-80-275-0220-2 (Formát MobiPocket)

*Dobré se na světě nejčastěji beze stop ztrácí,
zlé naopak za sebou pokaždé vleče následky.*

Knut Hamsun, *Matka Země* (1917)

ČÁST PRVNÍ

Ze svíčky стекла kapička vosku a pastor sepal ruce a začal se modlit. Modlitbu odříkával tiše a jen pro sebe. Přesto mu slova vycházela z úst příliš rychle. Řídila se jeho srdečným rytmem. Pak zkroucené prsty spojil a otevřel oči.

V podlouhlém okně vsazeném vysoko ve stěně spatřil svůj třepotající se odraz. Venku panovala tma a pastor slyšel lehoučkou melodii, kterou vydával sních měkce se snášející na okenní tabulku.

Na sklo dopadla velká těžká vložka, přesně nad odraz plamene svíčky. Vlivem tepla zevnitř pomalu tála, takže plamínek už na tabulce netvořil červenožlutý bod. Jeho záře se šířila podobně jako kruhy na klidné hladině a zalévala podlahu, kříž a bibli. Když konečně obklopila i jeho klečící postavu, pastor poznal, že sních není sních, nýbrž Pán, který k němu promlouvá.

Díky čerstvému sněhu byla povánoční noc zcela bílá, zcela neposkvrněná. Pastor myslel na nevinnost, která přišla na svět jedné vánoční noci před dávnými lety a která pro ubohé pozemské duše vyšlapala novou cestu. Při tom pomyšlení rázem všechno kolem něj dávalo smysl. Železné mříže za oknem. Kovová pryč na s tenkou matrací, stojící u stěny. Nerovný sklepní strop pokrytý skvrnami, v nichž často vídal mraky, a těžké dveře s okénkem, před nímž se vždy musel sklonit, chtěl-li se jím podívat.

Všechno mělo určitý význam a všechno k němu hovořilo na prosto zřetelným a jednoznačným hlasem. Znovu zavřel oči, sepal ruce a začal se modlit. Tentokrát pomalu. Sebejistě.

Cvakl zámek a najednou tam stál dozorce, vysoký chlap s propadlými tvářemi. Jmenoval se Richard a navzdory vzájemnému

nerovnému postavení a statutu spolu dobře vycházeli. Stávalo se, že když Richard připoutal pastrovi ruku k pelesti, posadil se a chvíli si povídali. Než se dozorce zhroutil život, býval velký sportovec. K tomuhle okamžiku se často vracel. Pohrával si s prstýnkem, který nosil na řetízku kolem krku, a ptával se, jestli pro něj existuje odpuštění. Pastor pak vždycky pozvedl bradu, rty mu změkly a v očích se mu objevil mírný výraz.

„Samozřejmě že existuje,“ odpovídal obvykle. „Věřícímu se dostane odpuštění za všechno.“

Pastora však nepřitahovalo dozorcovo povídání. Přitahovalo ho mlčení. Richard dokázal celé hodiny naslouchat jeho příběhům. O kobyolkách, které Bůh seslal na egyptský lid. O potopě, která očistila Zemi od lidské zkaženosti a bezbožnosti. O Španělech, kteří přišli do Ameriky, a o nemoci, kterou s sebou přinesli. O epidemii pravých neštovic, jež za několik let dokázala zničit mocnou aztéckou říši a zpusťovala téměř celý kontinent, čímž umetla cestu křesťanství.

„Nic neposiluje víru víc než křik a krev mučedníků. Proto mě tady také drží,“ dodával pastor.

„Bible, svíčka, dvě sirky, talířek, sklenice, hrnek na kafe, příborový nůž...“ Dozorce pozvedl hlavu. „A co kříž?“

„Kříž?“ zopakoval pastor. „Dneska jsem k modlitbě žádný kříž nedostal.“

Richard si zkoumavě prohlížel papír, který držel v ruce. Pak se znovu pozorně zadíval na předměty ležící na podlaze mezi nimi. Svrástil obočí. „Doufal jsem, že tohle už jsme definitivně vyřešili.“

Prohledal postel, podíval se pod matraci a přikrývku, posvítal si na okenní parapet i za topení a nádržku záchodu. Nato se obrátil zpátky k pastrovi.

„Je mi líto. Víte, co vás čeká.“

„Vážně jsem dneska žádný kříž nedostal.“

Dozorce naklonil hlavu ke straně a vyčkával.

Pastor si pomalu vysvlékl volnou košili. Demonstrativně ji protřepal a odhodil. Potom nechal k zemi spadnout kalhoty. Zadíval se dozorcí do očí, ten odevzdaně vzdychl a zahleděl se na jeho rozkrok. Pastor palci zabral za gumičku spodků. Jakmile byl nahý, zvedl nejprve penis, potom varlata.

„Otočte se a a sedněte si na bobek.“

„Jsem posel Boží. Vážně si myslíte, že bych si strčil symbol víry v Boha do zadku?“

Richard netrpělivě odrkl a zakroužil ukazováčkem. Hned jak se pastor z ponižující pozice zvedl, obrátil se znovu k dozorcí a zvedl paže do vzduchu tak, že se špičkami prstů dotýkal stropu. Vzápětí narovnal prsty u nohou, které měl předtím skrčené pod chodidly, načež ucítil, že to, co v nich doposud svíral, se uvolnilo, a posunul jednu nohu o pár centimetrů vzad.

„Vidíte? Nikde nic.“

„A co je tohleto?“ Dozorce se předklonil. Zamžoural na třísky, které nyní ležely přímo před pastorovou nohou.

Pastor věděl, že dívá-li se člověk dobře, vidí Boha všude. Ve větru pohrávajícím si ve vrcholcích stromů. V larvách hodujících na ptačí mrtvolce. Pán existuje v propracovaných genech virů i ve způsobu, jakým umožnil člověku jimi manipulovat. Bůh je také čas. Tající ledovec. Kámen rozemílaný na písek, rozpraskaný beton měnící se v prach. Stejně jako se v prach měnil betonový strop nad pastorovou hlavou. Pastor dloubal do praskliny tak dlouho, dokud ji nezvětšil natolik, že se do ní vešel celý dlouhý konec špičatého kříže. Nedokázal kříž ukrýt úplně, ale to nehrálo roli. Protože kdo si prohlíží detaily sklepního stropu, který už viděl tolikrát? Dozorce Richard rozhodně ne.

Pastor kříž z praskliny vytrhl. Richard sotva stihl zvednout hlavu, sotva natáhl paži k obraně. Hrot kříže ho zasáhl do napřažené ruky a nahý muž ho současně popadl za límec a trhl

jím k sobě. Dlouhán Richard zavrával a s bolestným výkřikem padl k zemi. Pastor mu koleny vyrazil dech, popadl ho za vlasy a trhl mu hlavou vzad. Pak mu udeřil vyzáblým obličejem o podlahu. Ozvalo se prasknutí, jak se Richardovi roztrhla kůže a rupla chrupavka. Na betonu se jako svatozář rozlila krvavá kaluž a dozorcovo tělo zachvátil nezvladatelný třas.

Pastor našel bod, který hledal. Tam, mezi nejhořejší obratle, přiložil špičku kříže, z níž odkapávala krev. Už už se chystal se do kříže vši silou opřít, ale zaváhal. Pozdvihl hlavu. Zadíval se do okna, v jehož tabulce se ten barbarský výjev odrážel. Sklo pokryté bělostnými sněhovými vločkami vypadalo jako nedotčené plátno. Nový život. Nová šance.

„Děkuji ti, Pane,“ zamumlal.

2

O osm týdnů později

Když chtěl Pán Bůh poučit lidi o bezútešnosti, stvořil únor v Oslu beze sněhu.

Nadporučík Fredrik Beier vstoupil do Romerického sálu pevnosti Akershus, zařízeního jako středověká hodovní síň, a podle škrabání, které vydávaly jeho boty na prkenné podlaze, poznal, že mu v podrážce uvízl kamínek.

Dlouhý stůl byl prostřený pro sedmdesát dva osob. Pod portréty polních maršálů a mrtvých monarchů už seděla řada hostů. Nadporučíkův jmenovec, dánský král Frederik IV., shlížel arogantně ze hřbetu vzpínajícího se koně. Fredrik vpředu zahlédl hřívu tmavých vlnitých vlasů Kafy Ikbálové a uvědomil

si, že kolegyni sluší policejní čepice lépe než jemu. Nevybavoval si, kdy naposledy na sobě měl slavnostní uniformu nebo boty s tupou špičkou, které k ní patřily, odhadoval ale, že nejspíš na nějakém pohřbu.

Poznal ministra spravedlnosti a pár dalších vysokých úředníků z téhož resortu, vedení Policejního prezidia, policejního ředitele Tronda Antona Nemeho a světlavlasého policejního inspektora Sebastiana Kosse, šéfa oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů. Kafa Ikbálová si právě odsunula židli a Fredrikovi došlo, že bude sedět po jejím boku.

„To bylo teda pořádný pozdvižení, vid', Beiere. Snažíš se prohrabat až na dno?“

Hlas patřil mohutnému chlapovi s kulatou šedobílou tváří a ježkem trčícím mu zpod čepice do všech stran, který seděl na protější straně stolu.

„Franke,“ kývl Fredrik, „myslel jsem, že máš dneska večer službu u dřezu.“

Franke Nore se pochmurně zachechtal a poněkud drsně šťouchl do paže ženu po svém boku, útlého vrabčáčka z ministerstva.

„Třicet let v uniformě,“ pronesl s významným pokývnutím k medaili na hrudi. „Víte, slečinko, když jsem u policie začínal, mysleli jsme si, že počítačovej virus je pohlavní choroba. A že disketa je její symptom.“ Rozchechtal se a natáhl se po skleničce určené pro přípitek. „Zažil jsem, jak se z poslíčků stali mafiánský bossové. Jak se topmanažeři se zlatýma hodinkama a s kokainovým knírkem změnili v trosky závislý na heroinu a nakazený virem AIDS.“ Když přikládal sklenku k ústům, lehoučce se mu chvěla ruka.

„Jistě za sebou máte dlouhou a zajímavou kariéru,“ poznamenala žena. „Ale asi už půjdete brzy do důchodu?“

„Jo, v to ty svině doufají,“ odvětil Franke a položil si paži na opěradlo ženiny židle.

„Chudinka, během večera z něj zešediví,“ šeptla Kafa Fredrikovi. Ten se uchechtl a stříbrnou vidličkou si z podrážky vydo-
loval zaseklý kamínek.

Kafa s Fredrikem se seznámili už před téměř čtyřmi lety. Kafa tehdy pracovala u norské tajné služby jako specialistka na náboženský fundamentalismus a policii pomáhala s vyšetřováním masakru jisté křesťanské sekty. Později se ucházela o místo na oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů, kde byl zaměstnaný Fredrik, a od té doby pracovala tam. Právě proto nyní oba seděli v Romerickém sále. Před necelým rokem totiž zabránili atentátu na norského premiéra Simona Riebeho. Dnes večer je Riebe a vláda pozvali na děkovný slavnostní banket. Účast byla povinná. Vzhledem k tomu, že se letos měly konat volby, premiér také zajistil, aby byl přítomen dostatečný počet topmanažerů, politiků a novinářů.

Ve chvíli, kdy Riebe vstoupil do sálu, se hovor změnil v šepot. Premiér vešel dveřmi v kratší stěně sálu a při průchodu místností si dával načas. Těm, kterým nepodal ruku, věnoval alespoň vlídné mrknutí či pokývnutí, v závislosti na tom, jestli dotyčné považoval za sympatizanty, nebo potížisty. Přibližně uprostřed se zastavil. Muže, který vstal a potřásl si s ním, všichni znali. Předseda sociální demokracie Trym Dahl. Fredrik si uvědomil, jak podobní si premiér a šéf opozice jsou. Oběma táhlo na šedesát, byli lehce prošedivělí a měli šlachovité obličejce, takové, jaké člověk vídá na fotografiích zachycujících maratonské běžce, kteří někde mezi třicátým a čtyřicátým kilometrem zemřeli na infarkt. Oba politici na sobě měli tmavé vypasované obleky. Riebeho kravata byla modré barvy, typické pro konzervativce, Dahl jako by tu svou vykoupal v dělnické krvi.

„Nadporučíku,“ pokývl Riebe Fredrikovi, když je míjel, a ke Kafě napráhl ruku. „A paní Ikbálová, pokud mě paměť neklame? Vaší dceři se vede dobře?“

Kafa s údivem potřásla hlavou. „Jméno souhlasí, ale dceru nemám,“ opáčila rychle. Premiér obrátil oči v sloup. „Moc se omlouvám. Příliš mnoho tváří, víte. V každém případě vřelé díky za vaše nasazení pro vlast. Právě vás tu dnes večer oslavujeme.“ Srazil podpatky, zaujal místo za židlí s vysokým opěradlem v čele stolu a počkal, až se sál utiší.

Po hlavním chodu se konečně Fredrikovi naskytla příležitost se vytrazit. Nad nádvořím tančily v záři pochodní mraky a pach petroleje stípal do nosu. Mezi kamennými zdmi se rozléhala ozvěna jeho kroků. Zastavil se, až když přešel most nad příkopem za hradbami. Zaklonil hlavu a naslouchal zpěvu lanka brnkajícího o vlajkový stožár. Nebe bylo temné a za mraky se rýsoval srpek měsíce, který vypadal jako nakreslený voskovkou. Fredrika bodala do tváří ostrá zrníčka a lepila se mu na skla brýlí s hranatými obroučkami. Že by Bůh konečně obdařil tohle město sněhem?

Na dřevěném mostě za jeho zády se rozlehl klapot podpatků.
„Fredrik Beier?“

Sklonil hlavu a otočil se. Ruku k němu napřahovala žena s úzkým pohledným obličejem. Po ramenou se jí rozlévaly světlé vlasy. Už ji někde viděl.

„Ano?“

„Všimla jsem si vás mezi čestnými hosty. Doufala jsem, že si s vámi budu moct promluvit.“ Ruku měla kostnatou jako stařena, ačkoli jí jistě bylo nanejvýš něco málo přes třicet. „Benedikte Stoltzová,“ představila se a neústupně vysunula bradu.

Fredrik si nyní uvědomil, odkud ji zná. Pracovala jako reportérka televizní stanice TV2. Vybavil si ji z jednoho dokumentárního pořadu o korupci v zahraniční pomoci. Sakra, to bylo tehdy pořádný haló.

„Dobře vím, kdo jste. S novináři nesmím mluvit.“

„Tím myslíte, že jste čestný polda?“

Fredrik byl vysoký, měřil skoro metr devadesát, ale nemusel se sklánět, aby jí mohl pohlédnout do očí. „Proto jste za mnou přišla? Hledáte slušné lidi?“ Suše se zasmál. „Víte, že v tom sále je jeden politik vedle druhého?“

Nezasmála se s ním. „Jste syn Kena Beiera, vidíte?“

Naklonil hlavu ke straně. Co to má znamenat? Jeho otec zemřel před víc než dvaceti lety. Byl to byrokrat, který strávil celý život za psacím stolem.

„Pracoval pro Američany, jestli se nepletu? Na ambasádě,“ dodala.

„Ano?“

„Víte, snažím se trochu zorientovat. Jde o jistý vojenský projekt za studené války, na kterém spolupracovaly norské a americké úřady. V téhle souvislosti se vynořilo jméno vašeho otce. Snažím se zjistit, v čem spočívala jeho práce.“

Fredrik se zdvořile usmál a gestem naznačil, že se chce vrátit do společnosti. Mezi kamenné zdi průjezdu je doprovodil chladný závan.

„Je mi líto. Nevím, čím přesně se můj otec zabýval, ale věřte mi, žádný dobrodruh nebyl. Myslím, že jste našla nesprávného Kena Beiera.“

„Možná,“ řekla novinářka a zopakovala to ještě jednou. „Možná. Říká vám něco jméno Ravnli?“

„Ne.“

U paty schodiště kouřili tři muži v oblecích. Museli zaslechnout ozvěnu jejich kroků, protože jeden z nich, tlustoch středního věku s vypoulenýma očima a se zrudlými tvářemi, se zadíval jejich směrem. Pak zaťal pěst a k nebi vystrčil masitý prostředníček.

„Zatraceně, ukázal mi ten hajzl fakíra?“ užasl Fredrik.

„To gesto patřilo nejspíš mně,“ opáčila Benedikte Stoltzová odměřeně. „Dneska večer jsme spolu měli takovou menší potyčku.“

„Potyčku?“

Pokrčila rameny. „Jenom slovní. Víte, kdo to je?“

„Ne.“

„Henry Falck, náměstek ředitele poradenské společnosti Faarmand-Bernier. Pracuje na nějakém projektu pro státní správu, ale nikdo nechce prozradit, oč jde. Celý projekt je přísně tajný. Povídá se, že se schyluje ke skandálu.“

„A vy se tu... trochu poptáváte? Myslel jsem, že jste chtěla mluvit se mnou.“

„Neměla jsem v úmyslu ve vás vzbudit žárlivost. Jenže když se někde sejde tolik mocných, je to dobrá příležitost pro nás, kteří chceme zjistit, co se kuje za zavřenými dveřmi. Ovšem jak jste pochopil, Falck se mnou mluvit nehodlá.“

„Za zavřenými dveřmi.“ Fredrik si odfrkl. „Hodně štěstí. Co se týče mého otce, myslím, že byste si měla proklepnout své zdroje. Musím se vrátit dovnitř. Za chvíli se losuje tombola.“

Ve chvíli, kdy se obrátil k odchodu, vytáhla Benedikte Stoltzová z kapsy vizitku, načmárala na její rub číslo a požádala ho, aby jí zavolal, kdyby si to rozmyslel. „Nikdo nemusí vědět, že jsme spolu mluvili.“

„To se nebojte,“ opáčil. „Já vám volat nebudu.“

Když se za Fredrikem zavřely dveře baru a zvenčí sem zavál pach tabáku, byla už pokročilá hodina. Fredrik se chvíli potácel, než se mu podařilo nahmatat zábradlí. Odkudsi shora se sem nesly měkké tóny saxofonu Lestera Younga mísící se se smíchem, s hovorem a vůní vosku z hořících svíček.

Po slavnostním banketu měl Fredrik původně v plánu jít domů. Jenže sněhové vločky snášející se nyní na město a maskující jeho hříchy jako by přinášely jistou naději. Proto když usedl na zadní sedadlo taxíku, připadlo mu pomyšlení, že odemkne dveře potemnělého bytu, svlékne se, bezútešně si ho vyhoní a pak se vydá vstříc známým nočním mŕmám, najednou nesnesitelné.

Bouchl pěstí do hlavové opěrky před sebou a taxikáře požádal, aby ho dovezl do ulice Grønlandsleiret. Na místo, kde jak věděl, měli na jeho utrpení lék. Kúru tam poskytovali nejen ve skle, nýbrž i na dvou nohách.

Kalendář tvrdil, že je středa, ale v jazzovém baru Paris H panoval víkend. Fredrik si mezi designovými brýlemi a upravenými vousy vyhlédl u barového pultu volné místočko. Lidé mu překvapivě uhýbali z cesty a barman Pierre na něj mrkl a zabil se.

„Jdete zkontrolovat, jestli máme povolení nalévat alkohol?“

„Jak to myslíte?“

Pierre ustoupil o krok stranou, aby se Fredrik viděl v zrcadle.

„A sakra,“ vydralo se nadporučíkovi z úst. Čepici měl nakřivo a zlaté nárameníky uniformy se mu leskly. Nad sklenicemi stojícími na pultu se mu houpala policejní medaile s vavřínovou snítkou, kterou mu premiér před několika hodinami připíchl na hrud’.

„Byl jsem na maškarním,“ zamumlal. „Nalijete tu dělníkovi něco k pití?“

„Skotskou?“

„Na whisky je pozdě, Pierre. Namíchejte mi drink. Něco kyselého a bezbarvého.“

Fredrik se zavrtěl a opřel se lokty o pult. Na barokních piedestalech tu balancovaly vázy se zelenými rostlinami, což místu dodávalo nádech třicátých let. Jazzové plakáty byly z let padesátých a Fredrik sám pocházel z let šedesátých. Pokud mohl soudit, představoval spolu s jmenovanými předměty jediné zdejší muzejní exponáty. Proboha, najednou všichni tak strašně omládlí.

„Pierre?“

Fredrik ucítil závan parfému. Sladká vanilka a skořice. Trhl sebou, protože kdysi znával ženu, která tak voněla, ovšem tenthle hlas patřil jiné. Byl chraplavý. Drsný.

„Netuší, jak se jmenuju,“ zaslechl barmanovu odpověď. „Myslí si, že Paris H nějak souvisí s Francií.“

Žena sahala Fredrikovi po prsa. Tmavě rudé vlasy až na ramena měla vyfoukané do vln. Oblečená byla do kostýmku barvy kancelářské šedi a pod blůzkou jí prosvítala podprsenka.

Fredrik se jí představil křestním jménem a napřáhl k ní ruku.

Rty měla namalované barvou sladěnou s odstínem vlasů a hleděla na něj očima modrýma jako moře. Nebyla úplně jeho typ, ale ten úsměv... Hravý a laškovný. Zvířecí.

„Ráda vás poznávám, pane policisto,“ řekla a ruku mu stiskla. Měla hladké kožené rukavice.

Barman mu po pultu poslal drink vonící po borovici.

„Dámě taky jeden, Pierre,“ požádal ho Fredrik, aniž od ženy odvrátil pohled. Ta si přitiskla špičku jazyka na horní ret, otevřela peněženku a barmanovi podala několik bankovek.

„Dneska večer ne, kamaráde,“ pronesla, zamrkala a byla pryč.

3

Ocelová bedna obsahující fakírské vybavení se zaduněním dopadla na asfalt. Leonard Rudi si přidržel a položil bolavou dlaň na čerstvý sníh. Pod zrudlou kůží se mu už začínala hromadit tekutina. Zítra ráno tam bude mít puchýř jako prase a ruka ho bude příšerně bolet.

„Omlouvám se,“ řekl. „Potřebuju pauzu. Musím si to něčím namazat. Nevíš, jestli má nějaká lékárna ještě otevřeno?“ Zadíval se na dívku, s níž se seznámil teprve dnes. Tora. Stála dopoledne

doširoka rozkročená u silnice vedoucí Mariánským údolím mezi lesy a poli, deset minut jízdy z města směrem na sever. Šéf se ho zeptal, jestli by ji nesvezl. I když se její dlaň vešla celá do Leonardovy ruky, měla stisk pevný a sebejistý. Společně s partou dalších žonglérů zajišťovali oba zábavu během premiéry žalostně ubohého dobrodružného filmu v kině Colosseum.

Ted' mířili domů, sněžilo a foukalo, přesto na sobě dívka měla jen nezašněrované martensky a přiléhavé kožené kalhoty s lacem, v nichž předtím vystupovala. Pod lacem se jí rýsovala malá řadka a v krční jamce se jí na bledé pleti leskl piercing. Dredy měla svázané do culíku a Leonard si říkal, že drsný vzhled ji dělá starší.

Věnovala mu opovržlivý pohled. Nejspíš zastávala názor, že mráz a bolest je třeba ignorovat. Leonard si kdysi myslel totéž, ale i dvoumetroví podivíni s potetovaným obličejem a vikinským účesem s věkem zmoudří.

„Co se ti stalo?“ zeptala se, když dlouhou bednu, v níž byly uloženy pochodně, meče a kanystry s lampovým olejem, po chvíli opět zvedli a vydali se s ní dál.

„Převrhla se mi nádoba na žhavé uhlíky. Asi jsem měl na ruce zbytek oleje, protože když jsem ji chtěl narovnat, dlaň mi chytla.“

„Každopádně to vypadalo bombově,“ podotkla. „Řekla bych, že ty prominentní týpky dost ohromil. Na Železničním náměstí je lékárna, co má otevřeno nonstop. Když to vezmeš kolem, vyskočím a zaběhnu ti tam.“

Ve chvíli, kdy dorazili na parkoviště, byli už žongléři pryč. Čekal na ně jen šéf. Vůbec se neměl k tomu, aby jim pomohl nacpat bednu na zadní sedadlo Leonardova starého Volva 244.

„Není ti zima, holčičko moje?“ zeptal se Tory, zatáhl za gumičku držící pohromadě svazeček pětistovek a zase ji pustil. „Nemám tě kapánek zahrát?“

Tora vychrlala hlen a odplivla mu ho přímo k nohám.

„Polykačům ohně asi zima nebejvá,“ podotkl šéf chabě a podal každému pět bankovek. „Dám ti jednu navíc, když shodíš tady to,“ ukázal na lacl.

„Nejsem polykačka ohně. Oheň plivu,“ opáčila Tora, bankovky srolovala a zastrčila si je do martensky. „Jako saň. Možná ti jednou ty tvoje očička vypálím, ty zkrvvenej prasáku.“ Potrásla hrudníkem.

Nezdálo se, že by se šéfa ta urážka nějak výrazněji dotkla. „Odvedli jste dneska večer dobrou práci,“ řekl Leonardovi. „Sežeň si něco na tu ruku, a až se příště naskytne nějaká příležitost, zavolám ti.“

„Kde bydlíš?“ zeptal se Leonard poté, co mu Tora z lékárny donesla mast s aloe vera.

„Nahore v lese.“ Dívka se začala hrabat v batohu, který měla předtím celou dobu na zádech. Byl z růžové kožešiny, měl vousy, roztomilá očička a špičatá ouška. Přidržela si mezi stehny krabičku cigaret a přetáhla si přes hlavu mikinu s kapucí.

„Kousek od toho místa, kdes mě nabral. A ty?“

„Taky tam. V Mariánském údolí. Žiju na bývalé domkářské usedlosti.“

Tora se natáhla po kličce, že stočí postranní okénko.

„Nefunguje. Klidně tady kuř.“

„Nebojíš se rakoviny?“

„Měl jsem celý večer pusy plnou lampového oleje. Jedna cigareta sem nebo tam toho podle mě moc nezmění.“

Zasmála se, jasně a zurčivě. „Bydlíš tam sám? Jen že jsem tě nikdy nepotkala. Údolí není zrovna přelidněný.“

„Žiju s dcerou. Nedávno jsme se přistěhovali z Brightonu. To je v jižní Anglii. Toužil jsem se vrátit domů. Margaret Norško nenávidí.“

Tora si zapálila cigaretu a pozorovala žhnoucí konec. „Je tu příšerná zima.“

„Někdo se mi vloupal do auta. Vytrhnul rádio a asi přitom poničil elektroniku. Nefunguje mi topení.“

Zhluboka potáhla, vyfoukla několik frajerských kroužků a zakašlala. „Jako v Norsku myslím. Máme tu děsnou zimu. Hlavně v údolí. Vůbec se tvý dceři nedivím. Brighton je dost snobský místo, ne? Samý biopotraviny a tak. Plno veganských restaurací a vůbec?“

„Jo,“ přikývl. „Jeden můj kámoš měl takovou hospodu. Znal gang, co přepadal sedláky a kradl jim slepice, aby mohly žít svobodně. Jenže slepice nechápaly, že už nemusejí snášet vajíčka. Tak ten můj kámoš začal dělat omelety. Veganské omelety z vajec od osvobozených slepic, tomu říkal. Prodávaly se jak na běžícím pásu.“

„To je dobrý,“ podotkla Tora a opřela si hlavu o postranní okénko. „Víš, že u nás v údolí zabili spoustu lidí? Naběhnul tam nějaký zmrdr se samopalem, kterému šiblo, a postřílel místní bandu bláznivejších křesťanů.“

Leonard se zasmál. „Ne, to jsem nevěděl. Proč to udělal?“

Tora vystrčila jazyk a udělala z něj ruličku. Pak si o něj típla cigaretu, polkla a nedopalek vrátila do krabičky.

„To nevím. Ale kdybych já byla zmrdr se samopalem a potkala přitom v lese partičku bláznivejších křesťanů, možná bych udělala to samý. Můj brácha tam chodí na běžky. I když jenom za světla. Prej tam totiž straší.“

Leonard se znovu zasmál. „Možná mi to rádio z auta ukradl nějaký duch.“

„No... Nebo to třeba byl nějaký zmrdr se samopalem, co mu šiblo,“ navrhla Tora.

Bydlela na jednom velkém statku úplně dole v údolí. Když Leonard zastavil na dvoře, ve vstupních dveřích se zjevila žena a zamžourala do záře světlometů. Tora jí zamávala.

„To je máma,“ řekla jen, naklonila se k Leonardovi a objala ho. „Vždycky na mě čeká, než se vrátím. Díky za svezení, vikingu. Dávej si pozor na duchy.“

Když Leonard zabočoval na vozovou cestu vedoucí k červenému dřevěnému domku, padaly vločky hustěji. Vypnul motor a zůstal sedět v autě. Dole ve městě už byla jenom špinavá břečka, ale tady, kam stačilo popojet kousek autem, panovalo po posledním sněžení stále bílo. Stromy vypadaly, jako by je někdo natřel dvojí barvou, nejdřív zelenou a přes ni bělobou, a svěšené větve smrků mu připomněly dceru. I na ní se projevovala tíha zimy.

Žít s otcem tady na samotě Margaret jistě nepřipadalo nijak lákavé. Přece jenom pocházela z rušného přímořského města, odkud to bylo do Londýna i na kontinent jen kousek vlakem. Bylo jí teď dvanáct, ze tří pětín byla ještě dítě, ze dvou pětín dospělá. Leonard s ní odjakživa mluvil norsky, proto jazyk ovládala jako rodilá mluvčí. Ovšem země se jí zdála cizí a vlastní tělo také. Ve škole se pohádala s jedním klukem, který vyslovil nelichotivou poznámku o jejím zadku. Leonard se musel nejdřív odreagovat tím, že našťípál půl náruče dříví, a pak udělal to, co dělají zodpovědní dospělí. Zatelefonoval matce onoho kluka a pozval je na večeri.

V předsíni zaslechl praskání dříví v krbu a zavanul k němu pach připáleného mléka.

„Margaret! Zítra máš školu. Mělas dávno spát. A co jsem říkal o tom, že nemáš topit v krbu, když tu nejsem? Nemůžeš si prostě zapnout ty přímotopy, co jsem koupil? Nejsou na okrasu.“

V obývacím pokoji zavržala podlaha a vzápětí se rozlétly staré dřevěné dveře. V nich stála jeho dcera. Vlasy, momentálně zelenobílé, měla rozčepýřené a našikmo střižená ofina jí zakrývala jedno oko. Druhé mhouřila, jako by se právě probudila. Jeho starý pletený svetr jí sahal až k holým kolenům. V náručí chovala Dolly. Kočku.

„Mám tě pozdravovat od mámy,“ pronesla.

„Vážně? Co říkala?“

„Že nás miluje.“

„Pak je všechno v pořádku.“

„Povídala, že jsme moc daleko. Že by si bývala přála, abysme neodjeli.“

Leonarda bodlo u srdce.

„Margaret,“ oslovil dceru trpělivě. „Je hezké, že s mámou mluvíš. Jenže je mrtvá, nebo ne? Podle mě je máma ráda, že spolu bydlíme tady. Že máme jeden druhého.“

Margaret postavila kočku na zem, popošla k otci a objala ho kolem pasu. „Postavila jsem ven kaši pro vánočního skřítka.“ Leonard jí tetovanou rukou prohrábl vlasy.

„Měla by sis je umýt. A nejsi už na krmení skřítka moc velká? Navíc mám pocit, že se vrátil k severnímu pólu. Po Vánocích dostane jenom čtyři týdny dovolené, nic víc. Je mizerně placený stejně jako já.“

„Kaši ale vždycky sní,“ namítla Margaret.

„To budou srnci,“ nesouhlasil otec. „V lepším případě. Nebo myši. A pak se jich budeme celé léto zbavovat.“

Dcera se ho pustila. „Nemohla bych s tebou chodit do práce? Bejt tu sama je příšerná nuda. Proč mě nemůžeš naučit plivat oheň?“

„Protože to není práce pro holky.“ Vzpomněl si na chlapíka s pětistovkami. „Jen choď do školy, abys byla chytřejší než tvůj starej táta.“

Políbil ji na dobrou noc a pak v obývacíku zhasl. Plameny v krbu se v odraze na okenní tabulce měnily v pekelné jazyky. Přiložil popálenou dlaň ke studenému sklu. Pozoroval snášející se sněhové vločky a mezi kmeny stromů hleděl k sousednímu statku zvanému Sluneční paseka. Nikdo tam nebydlel. Přesto mu přišlo, že v jednom okně dřevěného stavení zahlédl slabou mihotavou záři.

Henry Falck, náměstek ředitele společnosti Faarmand-Bernier, nejrenomovanější poradenské firmy v Norsku, nevěřil v náhody, nevěřil v Boha, a už vůbec nevěřil v soucit. Díky tomu došel k závěru, že v životě je třeba se rozhodnout, kam se člověk bude ubírat, a potom dělat všechno proto, aby se tam dostal. Cílem životního boje bylo vyškrabat se na vrcholek pyramidy. Nahrabat si co nejvíc, ošukat co nejvíc ženských a pokud možno se s nikým o nic nedělit.

Na tom nebylo nic špatného. Každý živočich, každá rostlina, houba, virus nebo bakterie by potvrdila, že tohle je jediný a na prostý smysl existence. Rozvíjet se a množit se. Předávat geny z jedné generace na druhou a vylepšovat je. Problém spočíval jen v tom, že jediný tvor, který dokázal tuhle pravdu vyjádřit slovy, byl momentálně sužován prostou brutalitou života.

Henry Falck znal také recept na špatnou náladu. Tři hlavní ingredience představovaly skvrny na oblečení, poruchy erekce a ponížení.

Možná právě proto teď chvíli v autě dumal, zatímco elektronika rozechřívala sníh na čelním skle jeho tesly.

Před pár hodinami se rozčilil natolik, že rozkopl odpadkový koš stojící na nádvoří pevnosti Akershus. Nějaký blbec do něj odhodil poloplný kelímek jogurtu a jeho obsah mu potřísnil kalhoty šité na míru. Příčinou vztekklého výbuchu byla konfrontace s jistou ženou. Představila se mu jako Benedikte Stoltzová a tvrdila, že pracuje pro televizní stanici TV2.

Byla krásná, a právě proto se s ní dal do řeči. Štíhlá, až výzblá, takové měl rád. Nejen kvůli fyzické výhodě, kterou tím

očividně získával, nýbrž také proto, že vychrtlé tělo zpravidla skrývalo i vychrtlé sebevědomí. Ve společnosti nervózních lidí se cítil dobře a přestal dbát na ostražitost. Benedikte mu však náhle ukázala své pravé já a zesměšnila ho před jeho klienty. Požadovala po něm podrobnosti ze zprávy, o jejíž existenci věděl jen málokdo, a pochlebovala mu, aby zjistila víc. Ostatní pánové se smáli, protože dobře věděli, že diskrétnost je zboží, za které si ve společnosti Faarmand-Bernier nechávají tučně zaplatit. Tohle ponížení nedokázal vykompenzovat ani soukromý přípitek s premiérem, který následoval po oficiální části banketu a při němž se podával koňak. Ne, Henry Falck se cítil ještě hůř. Premiérovi si totiž postěžoval, ano, nedokázal se opanovat, musel s tím vyrukovat. Riebe mu položil ruku na rameno a stiskl. „Henry, ženy byly vždycky tvojí slabinou.“

Henry Falck zpravidla tenhle technologický zázrak mezi vozidly obdivoval. Ale když ho nyní startoval, přál si, aby ho před jeho bytem na výběžku Tjuvholmen vítal řev osmiválcového jaguára, a ne lehounké vrčení líného šicího stroje.

Skvrny na oblečení a ponížení. Dvě ingredience ze tří během jediného dne — to už by stačilo. Zašmátral po zavíracím sáčku, který měl uložený v držáku na nápoje, vytáhl z něj jednu světle modrou kosočtvercovou pilulku a zapil ji douškem šampaňského z lahve, kterou měl v autě připravenou. Zkontroloval si na mobilu rezervaci. VIP stůl v nočním klubu na náměstí Solli už na něj čekal.

Během průjezdu ulicemi města si otevřel okénko. Vánek mu chladil čelo, zatímco *Ave Maria* v podání Michaela Bublé mu chladilo duši. Ovocná vůně elektronické cigarety se míšila se sněhovými vločkami. Zaparkoval pod pouliční svítilnou v Odinově ulici ve čtvrti Frogner a snažil se nerozčilit, když mu volaná nevzala telefon. Místo toho se dokolébal k bytovému domu a na zvoncích si našel její jméno. B. Wagnerová. Přidržel tlačítko a pomalu počítal do patnácti. Jen ho pustil, ozvala se.

„Co je, ksakru?“

„Čeká tady na tebe Tesla Model S P90 D s módem Ludicrous, šampaňské Krug ročník 1990 a jeden tvrdý klacek,“ odpověděl. „Jedeme do nočního klubu.“

„Ach tak... Cha cha. Henry.“ Beáta změnila tón. „Nečekej v autě. Pojď radši nahoru. Zrovna jsem se vysprchovala. Jestli chceš, můžeš mě pozorovat, jak se oblékám.“ Věděla, že Henry neodmítne, a na odpověď nečekala. Zabzučel zámek.

Na druhém stupni schodiště Falck zaváhal. Beáta bude mít jistě něco k pití, levnou cavu nebo tak, jenže tohle je večer pro luxusní zboží. Obrátil se, že se vrátí pro šampaňské. Ve chvíli, kdy zápolil se zámkem domovních dveří, si povšiml postavy u auta. Přes sklo zahlédl, že se dotýčný sklání u odvrácené strany vozu a rozmachuje se rukou.

Dveře bleskově rozrazil. „Co to tam krucifix děláte?!“

Oslovený musel být muž, protože měl mohutné tělo a široká ramena, ale tvář v kapuci mu zakrýval temný stín. Vyrazil po chodníku pryč. Falck přeběhl ulici a ve chvíli, kdy míjel teslu, zjistil, že z exkluzivního laku stéká barva. Ten hajzl mu potagoval auto. Znovu se v něm vzedmul dusivý pocit ponížení. Pádil ze všech sil, v žilách mu proudil adrenalin, vztek a mužská ješitnost. Postava před ním proběhla pod holými větvemi podél plaňkových plotů zdejších vil a pak přeběhla tramvajový pás ve Frognerské ulici.

„Do prdele,“ zaklel, když večerní tmou prosvištěla tramvaj a uprchlík se mu ztratil z očí. Vzápětí byla tramvaj pryč, muž však mezitím získal slušný náskok. Falck ho zahlédl, jen když se pronásledovaný zrovna mihl pod lampou pouličního osvětlení. Znovu se za ním rozběhl. Vesta na mohutném pupku se mu napínala a šev v rozkroku mu bránil dělat delší kroky. Doběhl ještě o blok dál, ale na křižovatce se zastavil a jen supěl. Zapřel se dlaněmi o kolena, srdce mu divoce bušilo do žeber. Pokračoval ten parchant pořád rovně, nebo se vydal ulicí Gimleveien doleva?

Nebo snad doprava? Teď sněžilo hustěji, viditelnost se zhoršila a jemu došlo, že to beztak nehraje roli. Když se naposledy doma vážil, naskakovaly číslice postupně od zelené přes žlutou až k červené a nakonec se ustálily na sto dvaceti čtyřech kilogramech. Sípál a bylo mu jasné, že tohle kolo prohrál. Tomu kreťenovi se ale pomstí. Pomstí se mu, kurva. Zaplatí si soukromé očko, sežene si každý debilní záběr z každý debilní průmyslový kamery v týhle čtvrti a pak... hajzl jeden zkurvenej.

Když se houpavou chůzí blížil zpátky k autu, všiml si, že Beáta stojí pod pouliční lampou a prohlíží si dveře tesly. Dlouhé štíhlé tělo jí obepínaly černé šaty Versace, jedny z těch, které jí daroval. Stojáček na krku měla napjatý jako obojek. Ramena jí zakrýval kožich. Na rtech jí pohrával úsměv, avšak jakmile si všimla jeho výrazu, okamžitě se usmívat přestala.

„Henry? Co se tu stalo?“

Ten jen prudce rozhodil rukama.

„Co tohleto znamená?“ Beáta přečetla nápis načmáraný na dveřích auta. „Zrádce?“ Zaleskla se jí přitom spona, která jí na krásné hlavě přidržovala uzel tmavých vlasů. Pak se rozesmála. „Drahoušku Henry, neber si to tak. To byl jenom nějaký chuligán.“ Kozačkou ho lehce rýpla do špičky boty. „Pojedme.“

„Nepřijedu kurva před jeden z nejexkluzivnějších nočních klubů ve městě s takovýmhle debilním tagem na dveřích!“

„Neříkals, že máš lahev Krugu? Tohle je barva, ne lak. Když budeme rychlí, podaří se nám to umýt. Dole ve Vika je nonstop automyčka. Už jsi někdy šukal v myčce?“

Leonard Rudi se s trhnutím probudil. Když se ukládal na rozloženou pohovku, byl obývací ještě vyhrátý, protože krb sálal. Teď už v něm jen doutnaly uhlíky. Roubenými stěnami sem ledově táhlo.

Ve chvíli, kdy se soukal do sedu, si uvědomil palčivou bolest v dlani. Stalo se to, čeho se obával. Navzdory masti s aloe vera se mu popálenina výrazně zhoršila. Pod puchýřem mu tepalo. Na okenním parapetu našel sirky. Zatímco opaloval špičku jehly, vyhlížel do zimní noci. Pořád sněžilo. Kolik asi může být hodin? Tři, možná čtyři ráno? Rychlým pohybem puchýř propíchl. Jakmile vytekla průhledná tekutina, zůstala mu na dlani jen odumírající bílá kůže. Už se chystal sáhnout po náplastí, když si toho všiml. Na stěně sousedního statku se třepotalo žluté světlo.

Tady v lese, uprostřed noci. Vrátil se snad zloděj, který mu ukradl autorádio? Leonard nespouštěl stavení z očí a přitom si zalepoval ruku. Světlo však už neviděl. Možná to byl přelud? Už se s tím chystal spokojit, když vtom veškeré pochyby rozptýlila tupá rána. Někdo tam dole byl.

Leonard oddusál do předsíně. Vrhle pohled na brokovnici visící nad vchodovými dveřmi — nechali ji tu postarší manželé, kteří tady bydleli předtím. Ne. Jsem na venkově. V Norsku, pomyslel si. Venku ho uvítala chumelenice.

Na podzim kráčel Leonard po cestičce vedoucí pod smrky k zadní straně Sluneční paseky zcela vzprímeně, ale teď, když byly větve obtěžkané sněhem, se musel sehnout. Narazil na čerstvou zajecí stopu, jinak ovšem neviděl žádné známky života.

Od zadní strany statku se vydal podél domovní zdi za roh. Přímou před ním se svažovala zahrada. Ze sněhu trčely kmeny

holých ovocných stromů. Napravo stála stodola a před mostkem k ní bylo ve sněhu vidět několik hlubokých stop. Vedly ke vchodu. Vrata stodoly byla pootevřená a zdálo se, že jedno silné prkno někdo vykopl. Opatrně pokračoval podél kraje lesa. Nezaslechl zevnitř ze stodoly kroky a zachrastění, jak se někdo prodíral mezi zemědělským náčiním a stroji?

Nikdy nebyl žádný ustrašenec. Přesto se mu teď potilo čelo a pěsti zatínal tak, až ho popálenina bolela jako čert. Rozhodnými kroky vyšel po mostku a vrata stodoly otevřel.

„Haló? Je tam někdo? Haló!“

Stál na místě, dokud nerozpoznal obrysy věcí kolem sebe. Nohy židlí, postavených obráceně na pohovkách, zásuvkových dílech a šatních skříních, trčely jako oštěpy. Bylo tu cítit naolejované dřevo a hnijící nábytek. Na zdech visely police a na nich bylo vyrovnané nářadí, kbelíky s barvou a plastové kanystry. Pod hřebenem střechy se honil vítr, v němž o sebe cinkalo několik luceren, a když se vrata stodoly pomalu přivřela, panty zavržaly.

Jestli je to zloděj, bude nejspíš k smrti vyděšený. Co když ten blbec zpanikaří? Vyrazí proti němu s kladivem nebo se sekerou nebo s bůhví čím, co tu najde? Možná má u sebe nůž? Leonard už zažil, že i muži velcí jako on sám můžou skončit v márnici, pokud se dostanou do sporu s usoplenými spratky s kudličkou. Jestliže se člověk dobře trefí, na velikosti nezáleží.

Nepřišel sem umřít. Jen dát najevo, že i les má oči. „Vím, že tu jste,“ zařval. Udělal ještě pár kroků vpřed.

Jako fakír lépe než většina lidí věděl, že instinkty lze potlačit vůlí. Jako když musel udělat první krok po žhavém uhlí. Nebo když mu reflex obracel žaludek v okamžiku, kdy si do jícnu zasouval meč. Vůle však žádala, aby byl připravený. Není-li člověk připravený, instinkty vždycky zvítězí.

Proto se nedokázal neotočit, když cosi prásklo o zeď za ním. Chybu si uvědomil ve chvíli, kdy zahlédl kladivo, které právě

dopadlo na zem. Ve chvíli, kdy zaslechl, jak kdosi odsunul stůl a vykročil po prkenné podlaze.

Silná rána do zad ho vyslala vpřed, zapotácel se a vzápětí přišla další rána — rozplácl se jak široký, tak dlouhý. Než se stihl přetočit, zasáhlo ho mezi lopatky těžké koleno. Vrazilo mu dech. Bleskurychle si zakryl rukama hlavu, semkl víčka a očekával další úder. Místo toho však tlak na páteř povolil a podle hluku se dalo poznat, že se otevírají vrata.

Chvilí ještě ležel. V uších mu pískalo strachy a srdce mu bilo jako splašené. Pochopil, co se stalo. Ten pičus utekl. Leonard se vztekle zapřel dlaněmi a pomalu se zvedl.

Po příjezdové cestě, která se o kus dál napojovala na hlavní silnici, se řítila postava. Vyrazil za ní. Bořil se hluboko do sněhu, a nedokázal proto běžet rychle, ovšem narušitel na tom musel být stejně. Leonardovi se bouřily svaly, pohled upíral vpřed, příjezdová cesta byla úzká a kroutila se mezi stromy, napřímila se teprve pár set metrů před hlavní silnicí. Když se Leonard dohrabal do poslední zatáčky, zaslechl přibouchnutí dveří auta a vzápětí zavrčel motor.

Auto stálo na odklizeném prostranství u poštovních schránek. Silné světlomety Leonarda oslepily, přesto se dál hnal vpřed. K malému parkovišti dorazil ve chvíli, kdy řidič na zpátečku smykem vykrūžoval oblouk. Nato prudce zabrzdil, zařadil rychlost a vystřelil na zledovatělou hlavní silnici, kde pneumatiky konečně zabraly. Vozidlo šílenou rychlostí zmizelo.

„Kurva!“ zasténal Leonard s pohledem upřeným na červená koncová světla. „Kurva drát!“

Až když zase chytil dech, všiml si, že ve sněhu, kde auto předtím parkovalo, něco leží. Byla to čepice — měla černou barvu a vpředu emblém, žlutého lva v červeném poli. Policejní čepice.

Vrata automyčky zarachotila a ven se vyvalila prchavá pára zapáchající umělými ovocnými aromaty a mycím prostředkem. Beáta Wagnerová sklouzla na sedadle níž, nadzvedla zadek a zašátrala pod šaty po gumičce spodních kalhotek. Zalétla pohledem k Henrymu. Pořád stál u platebního automatu a nebyl o moc klidnější. Zdálo se, že se jeho vztek jen navršil na něco jiného. Na jakousi hlubší zuřivost. Zášť, která se dotkla nějaké slabiny, citlivého místa. Beáta dobře věděla, jaké pudy v něm tohle dokáže probudit.

Tušila to, už když nasedala do auta, a ona domněnka se jí potvrdila vzápětí, protože Henry se k ní přes středový tunel naklonil, krátkou masitou rukou ji popadl za hrdlo, drsně si ji přitáhl a teprve potom jí vtiskl francouzský polibek. Všimla si, že jemné žilky v očích má popraskané, což znamenalo, že si vzal buď moc viagry, nebo málo léků na srdce.

Měla bych se bát, pomyslela si. Nebo být přinejmenším nervózní.

Jenže nebyla.

Naopak se zachvívala radostí. Protože Beáta Wagnerová v sobě měla prostor, který nazývala černým pokojem. Dveře do něj objevila někdy v pubertě. Tahle místnost byla dlouhou dobu jejím nejniternějším tajemstvím. Ostudou, s níž se nikomu nesvěřovala. Později začala jezdit na místa, která pro dívky jejího typu nebyla vůbec vhodná. Ve sklepích pod bezejmennými kluby v Rotterdamu, Marseille a Hamburku trávila noci, jež přecházely v dny, polykala extázi a ukájela chtíč. V luxusních hotelech v Abú Dhabí zažívala ve společnosti asijských byznysmenů psychózy vyvolané psilocybinem. V limských barech chlastala whisky s peruánskými bachaři z věznice Lurigancho.

Teď už dlouho žila spořádaně. Ovšem dveře do onoho pokoje se nedaly zamknout. A Beáta je ani zamykat nechtěla, protože se už nestyděla. Ten pokoj byl určený pro muže jako Henry Falck. Beáta se nenechávala Henrym a jemu podobnými vydržovat jen kvůli darům. Nešlo jí o tělesný kontakt, o setkání v osamělém životě. Šlo o moc. O násilí, podřízenost, instinkt a vášeň. Henry rád mluvil o biologii a o tom, že lidé nerozumějí největšímu evolučnímu ponaučení. V onom černém pokoji neexistovala lidskost. Jen biologie.

Henry ztěžka dosedl na sedadlo a auto se zahoupalo. Beáta k němu napřáhla lahev šampaňského a jemu se rozzářily oči, když mu došlo, čím omotala hrdlo. Lačně se napil, nechal cenné kapky protéct přes krajku a pak lahev pustil na podlahu vozu, povolil si pásek, rozeplnul poklopec a vjel do mycího boxu.

Beáta se zašklebila do průmyslové kamery v rohu a na Henryho nasedla. Péro mu trčelo jako stožár, navíc patřil k těm, jejichž nádobíčko odpovídalo tělesné konstituci. Možná právě proto jeho nabídky stále ochotně přijímala.

„Ta prasácká čmáranice se nesmyje,“ řekl ve chvíli, kdy Beáta ucítila, jak jí zarývá palce do zadku.

„Henry...“

„Ta zkurvená barva už zaschla. Do hajzlu.“

„Henry...“ zopakovala, zvedla paže a snažila se rozeplnout si těsný stojáček šatů. Pod parfémem cítila pach vlastního potu. Stáhla si horní díl a nabídla mu bradavky, aby je mohl sát.

No konečně. Čelo mu zrudlo a pod ofinou se mu začal perlit lepkavý pot. Zařízení, které vůz sprchovalo mýdlem a voskem, autem cloumalo, Henry jí sevřel zadek ještě pevněji a Beáta si všimla, že tresčí oči má vypoulené. Proboha, to se udělá už teď?

„Kurvafix...“ vykoktal, odstrčil ji od sebe a naklonil hlavu ke straně.

„Henry?“

„Ten zsranej hajzl je tady!“

Loktem ji drsně odmrštil do strany — dopadla zády na sedadlo spolujezdce. O čem to Henry mluví? Posadila se a ve chvíli, kdy začal zápolit se dveřmi auta, vyhlédla ven.

Muž měl na kapotě položenou nohu obutou do kanady. Ruce skrýval v prostorné kapse na břicho, a i když Beáta pod velkou kapucí viděla jen jeho bradu, přísahala by, že se zubí. Henry dveře rozrazil. Uvítala ho mýdlová sprcha z trysek. Odplivl si a odkašlal a vyvalil se ven, jednou rukou si přidržoval kalhoty, druhou zasunul pindoura na místo a šmátral po knoflíku.

„Budeš sakra litovat, žeš sem přišel,“ řval. „Vydrhnu tu prasečinu tvojí držkou!“

V tu chvíli Beáta zahlédla, jak se za mužem v kapuci roztáčily mohutné válcové kartáče. Čelní sklo auta zaplavila pěna a voda, ale chlap dál klidně stál. Jen sundal nohu z kapoty a obrátil se k Henrymu.

Tomu se konečně podařilo kalhoty dopnout. Sklonil se do auta a nahnátl hrdlo lahve. Na okamžik se zadíval Beátě do očí. „Henry... nedělej...“ Oči mu rudě zářily. Beáta zmlkla.

Válcové kartáče byly tři. Dva na mytí boků automobilu, jeden na kapotu, čelní sklo, střechu a zadní sklo. Linka se začala pohybovat a Henry sebou musel hodit, aby se k muži dostal dřív, než mu v tom zabrání točící se štetiny. Ani jeden z nich se evidentně nezabýval myšlenkou, co se stane, až se přes ně kartáče převalí. Myčka se zaplnila kvílením linky a párou a Beáta v očekávání i se strachem hleděla fascinovaně ven. Muž v kapuci o krok ustoupil, a až když se Henry propotácel kolem čelních světlometů, došlo jí, jak je útočník vysoký. Jejího milence převyšoval nejméně o dvě hlavy.

Vzápětí jí také došlo, že tohle není hra.

Ne podle toho, že muž skrýval tvář. Ani podle toho, že vytáhl ruku z kapsy a Beáta zjistila, co v ní skrýval. Ne, k tomu poznání ji dovedlo něco jiného. Možná způsob, jakým se dotýčný pohyboval. Ten nekompromisní strojový postoj, jako by se muž držel

předem stanoveného plánu. Náhle pochopila, že nic z toho, co se dnes večer odehrálo od chvíle, kdy u ní Henry zazvonil, nebyla náhoda. Ten člověk, který stál před autem a nyní zvedal pistoli, nebyl žádný chuligán. Ani sprejer nebo ničema. Bez ohledu na to, co teď dělal, jen vykonával své povolání.

Lomoz mycí linky přehlušilo ostré prásknutí. Beáta zahlédla Henryho obličej. Zračil se v něm šokovaný a tázavý výraz. Lahev s bříinknutím dopadla na betonovou podlahu, Beáta postřehla, že se Henry chytil oběma rukama za rozkrok a přitom se pomalu nakláněl vpřed, až přepadl a zmizel kdesi před autem.

„Ne, ne, ne, ne, ne,“ zasípala. Pochopila, že jestliže chce zůstat naživu, musí jednat. V rychlosti se natáhla přes sedadlo řidiče. Šmátrala po otevřených dveřích, podařilo se jí chytit kliku, přitom zahlédla oplachovou vodu tekoucí pod autem. Krev zbarvila mýdlovou pěnu do červenorůžova. Beátě se zdálo, že se ozval ještě jeden výstřel, ale jistě to nevěděla, protože se nepodívala, jen jí hlavou jako o závod běžela otázka, jak se sakra startuje ta pitomá tesla. Klíček musí být někde v autě... Je tam, nebo ho má Henry v kapse? Možná je potřeba sešlápnout nějaký pedál — přitáhla si nohy, spustila je na podlahu, vyzkoušela jeden pedál po druhém, pak je sešlápla současně, na přístrojové desce hledala nějaké tlačítko, spínač..., jenže nikde nic.

Nikde nic a vzápětí se otevřely zadní dveře a na sedadlo ztěžka dosedl stín. Beáta se otočila. Hleděla přímo do ústí hlavně. Stoupal z ní tenoučký proužek kouře a byl cítit nasládlý pach střelného prachu. Muž za sebou zabouchl, a tak byli všichni uvnitř. Stín v kapuci, pistole i Beáta Wagnerová. Kartáče dospěly k autu a začaly ho masírovat tak, jako dítě jazykem masíruje v ústech bonbon. Srdce, které doposud Beátě bilo jako splašené, náhle zpomalilo. Beáta se opět dokázala nadechnout. Obrátila se ke stínu zády, předklonila se a studený volant ji zastudil na prsou.

„Vím, proč tu jste,“ řekla.

Benedikte Stoltzová se při prvním pípnutí mobilního telefonu neprobudila, avšak když ji přístroj na příchozí zprávu upozornil ještě jednou, přetočila se na záda a rozlepila oči. Záře pouličních svítlen vytvářela na dřevěném stropě pruhy různých odstínů žluté a otevřeným oknem ložnice bylo slyšet, jak si zimní vítr pohrává s větvemi mohutného dubu. Benedikte se protáhla a zjistila, že je v posteli sama.

Poté co skončila jako zpravodajská reportérka, si zpravidla telefon na noc vypínala. Měla lehké spaní, a jestliže ji něco vyrušilo, zřídka pak dokázala usnout znovu. Ale včera večer, když si vysvlékla šaty, které na sobě měla při slavnostním banketu v pevnosti, chvíli na mobil v ruce hleděla. Přepadlo ji určité tušení. Proto pak přístroj zapojila do nabíječky a položila si ho na noční stolek.

Vstala. Venku sněžilo hustěji. Ruch velkoměsta tady na kopci ve čtvrti Fagerborg zněl jako slabý šum. Teď jí jen nažloutlé nebe, odraz všech světél a lamp hlavního města v mracích, připomínalo, že tu bydlí spolu se stovkami tisíc dalších lidí. Kolik je vlastně hodin? Podívala se na telefon. Těsně před pátou. Pak si zprávu přečetla. „Konečně,“ zamumlala si pro sebe. V hedvábném pyžamu se lehce otrásla, do zápisníku si poznamenala jméno a zprávu vymazala.

Na chodbě bylo světlo ztlumené a v horním patře panovala tma, tma byla také v koupelně i v kuchyni. Benedikte naplnila trychtýřek moka konvičky a postavila ji na sporák, pak otevřela starožitné dveře do obývacího pokoje.

Viktorie seděla u psacího stolu před pásem oken tvořících půlkruh. Ze stereosoupravy se ozýval tklivý hlas Elvise Costella

a jediným světlem v místnosti — s výjimkou záře tří počítačových monitorů — byl tlumený svit lustru.

„Za chvíli si půjdu lehnout, zlato,“ pronesla Viktorie, aniž se ohlédl. „Čekalas na mě?“

Benedikte neodpověděla. Jen se dívala na dlouhé stříbřitě šedé vlasy, které měla její partnerka sepnuté do culíku. Zátylek jí v záři monitorů bělostně svítil.

Benedikte si stoupla na měkký koberec Ghom, podlaha jí přitom pod bosýma nohama zavržala. Položila Viktorii ruce na ramena. Prsty jí přešla po mohérovém svetru, pak se sklonila a políbila ji do krční jamky.

„Je skoro ráno, lásko. Zrovna mi volali z televize. Prý jestli bych nemohla vzít ranní směnu.“

„Ach bože, copak tam nemají nikoho jiného?“ opáčila Viktorie. Pootočila se na židli tak, aby se mohla Benedikte zadívat do očí.

Ta ji pohládila po čele. Nehtem jí přešla po jedné uzoučké vrásce.

„Mají,“ usmála se. „Mají tam plno lidí. Ale jenom já jsem tak hloupá, že jim v pět ráno vezmu telefon.“

Olejoyé barvy, prach a tabák. Temné mraky za sněhobílými kopečky. Svahy rozřezané na pruhy vlnícími se vodními toky. Několik pokroucených stromků a slunce prosvítající v jednom místě mezi oblaky. A tam, přímo pod ním, černá postava. Široce rozkročená a s pažemi vyvrácenými tak, jako by visela na kříži. Tvář

pozvednutá k nebi. Vytřeštěné oči. A zející díra v místech, kde by měla být nakreslená ústa a nos. Jenom dech, který syčí tak, až boří jemné hranice mezi fantazií, snem a skutečností. Vrah.

„Zdáte se mi nepřítomný. Působí na vás tak ta antidepresiva?“

Hlas odtrhl Fredrika Beiera od výjevu, který se mu vynořil v hlavě, a donutil ho se na nízké pohovce určené pro pacienty napřímit.

„Už ty prášky neberu. Pomyšlení, že trpím depresí, ve mně vyvolává depresi.“

Policejní psycholog se pohrdlivě uchechtl.

„Včera jsem se zúčastnil jedné akce v pevnosti Akershus,“ pokračoval Fredrik. „Pak jsem se potřeboval trochu odreagovat. Šel jsem spát pozdě.“

„Chápu,“ přikývl psycholog a příliš tvrdě klepl odulým ukazovákem na displej tabletu.

„Zapisujete si všechno, co řeknu?“ Fredrik se natáhl po hrnku s rozpustnou kávou. Do horké tekutiny zafoukal tak, až se mu orosily brýle.

„Zeptal jsem se vás na otce a v tu chvíli jste se odmlčel. Napadlo vás něco mimořádného?“

Fredrik počkal, až se mu brýle odmlží. Otlý policejní psycholog jako obvykle poposedával na opotřebované kancelářské židli, která vyjekla pokaždé, když přenesl váhu z jedné půlky zadnice na druhou.

„Zvláštní, že se mě na to ptáte.“

„Proč?“

„Včera jsem potkal jednu reportérku. Tvrdila, že můj otec byl nějak zapletený do případu, na kterém ona teď pracuje.“

Fredrikovi rozhovor s Benedikte Stoltzovou vytanul ráno, když se sprchoval ve svém bytě v ulici Sorgenfrigata ve čtvrti Majorstua, a od toho okamžiku se myšlenky na něj nedokázal zbavit. A když se pak cestou na policejní ředitelství ve čtvrti Grønland prodíral závějemi, došlo mu, že si už nepamatuje, jak

otec vypadal. Vybavoval si, jaké to bylo pobývat s ním v jedné místnosti. Pamatoval si atmosféru, kterou otec vytvářel, ale rysy jeho obličeje jako by mu někdo z hlavy vymazal. Snad proto mu vzpomínky na otce a vraha splývaly?

„Všechno, co mi zbylo po rodičích, uchovávám v trezoru. Otec zemřel před víc než dvaceti lety a za mého dětství doma moc nebýval. Pracoval pro Američany. Ne na ambasádě, v jedné kanceláři, kterou si Američani pronajímali.“

Fredrik svraští čelo, aby se mu lépe vzpomínalo.

„Když se snažím představit si jeho tvář, vidím místo něj obraz, který mu visel nad psacím stolem. Taková krajina, na ní hory a údolí. Všechno mi splývá v sen. Nebo... v noční můru. V noční můru o muži, po kterém jsem kdysi šel. Byl to vrah. Nejhorší člověk, s jakým jsem se kdy setkal.“

„Proč se vám tyhle asociace spojují, co myslíte?“ zeptal se psycholog.

„Na to byste mi měl dát odpověď snad vy,“ opáčil Fredrik. „Vy jste odborník přes hlavy.“ Nadechl se. „Otec se choval chladně, udržoval si odstup. Nebyl nijak zvlášť laskavý. Ke konci života dost tíhl k zádumčivosti. Když konečně zaklepal bačkorama, ani já, ani matka jsme už neměli dost sil truchlit.“

„Zaklepal bačkorama,“ zopakoval po něm psycholog, jako by ho volba slov ohromila. Zapsal si je do tabletu. „Takže ten vrah a váš otec... jsou pro vás ztělesněním obav?“

Psychologické kecy. Fredrik protočil panenky. „Oba jsou dávni duchové. Oba jsou mrtví. Bojím se jenom živých.“

„Samozřejmě,“ mlaskl psycholog. „Samozřejmě. Jste přece racionální člověk. To nejspíš patří k vašemu povolání.“ Maličko zaváhal. „Poslední dobou jsme se moc nebavili o vaší rodině. Jste teď úplně sám?“

„Jak to myslíte?“

„Matka vám před pár lety zemřela, jste rozvedený, s přítelkyní jste se rozešel...“

Fredrik zvedl ze stolu mezi nimi špinavou lžičku. Míchal si kávu a pozoroval stěnu za psychologem. Před několika lety na ní visel plakát s Ernestem Hemingwayem. Spisovatel měl holý trup a v rukou brokovnici. Fredrik tehdy poukázal na ironii skrývajících se v tom, že si psycholog vyzdobil kancelář fotografií muže, který na ní pózoval se zbraní, jež ho později zabila. Teď tam visel plakát jiný. S Jackem Nicholsonem v kožené bundě a armádní zimní čepici; na tváři mu pohrával chorobně radostný úsměv.

„Tuším u vás jistou ambivalentnost,“ pronesl Fredrik a psycholog se na něj tázavě zadíval. „Nejdřív Hemingway, pak Nicholson. Na fotce z filmu, který ukázal prostředníček všem psychologům a psychiatrům na světě. Nechcete si o tom promluvit?“

Psycholog se podrážděně uchechtl. „Víte, proč tu ty plakáty mám?“

„To absolutně netuším.“

„Protože policisté jako vy neradi mluví o sobě. Myslíte si, že jste se u mě ocitl omylem, stejně jako Jack v *Přeletu nad kukaččím hnízdem*. Když hovor uvázne na mrtvém bodě, začnete si prohlížet místnost a o té se toho moc napovídat nedá, dá se mluvit jenom o tom plakátu. A já se pak snažím co nejopatrněji stočit hovor zpátky k vaší ztracené duši.“

„Chápu. Nicméně není to tak trochu hloupost odhalovat tak-
tiku?“

Očekával další uchechtnutí, ale na to nedošlo. Psycholog si místo toho položil tablet na stehna a utáhl si culík na zátylku.

„Fredriku, dneska máme poslední sezení. Od téhle chvíle si sem můžete chodit popovídat dobrovolně a já vím, že tu nabídku nevyužijete. Takže neplýtvějte časem. Povězte mi o své rodině. Žijete teď s někým, nebo se protloukáte úplně sám?“

„Jsem volný jako pták,“ odpověděl Fredrik a zadíval se psychologovi do očí. „Moje dcera Sofie se odstěhovala z domova, bydlí teď v Bergenu. Syn Jacob bydlel chvíli u mě, jenže to nefungo-

valo, proto je teď u Alice. U své matky. Nějakou dobu jsem žil s Bettinou, ale ani to nebylo úplně ono. Takže ano, jsem sám. I když na to jste se mě vlastně neptal. Chtěl jste vědět, jestli jsem osamělý. To nejsem. Ve vlastní společnosti je mi dobře.“ Na konci věty zvýšil hlas víc, než měl v úmyslu.

Rozhostilo se ticho. Fredrik zíral do vánice a psycholog upíral pohled na něj. Čekal tak dlouho, dokud se mu Fredrik nezadíval do očí. „Frikk,“ řekl psycholog. „Rád bych, abychom si trochu popovídali o Frikkovi.“

Fredrik zavřel oči.

Syn byl tak lehoučkový, že jeho rakev donesl Fredrik k hrobu sám. Panoval tehdy bezmračný letní den, přesto slunce nehrálo a vrabci neštěbetali. V kostele bylo nabito a smutek a žal se jím rozléhaly tak mocně, že to Bůh prostě musel slyšet. Musel malého Friikka vidět a vzít ho k sobě. Alespoň tak to interpretoval farář. V ten den neplakal jenom jeden jediný člověk — chlapcův otec. Fredrik Beier.

Prostě si to nedovolil. Protože Frikkovu smrt zavinil. Nezavinil ji Bůh ani osud, nebylo to neštěstí, nebyla to náhoda. Fredrik nechal spícího Friikka doma v postýlce a vyběhl na nákup. Jen do obchodu dole na rohu. A o necelou čtvrt hodinu později se vrátil do jejich zakouřeného bytu ve čtvrti Frogner a se synem v náručí vyskočil z okna ve druhém patře. Už však bylo pozdě. Tihle mrňousové toho moc nevydrží. Frikkovi bylo tehdy pět měsíců. Od té doby uplynulo patnáct let.

„Není načase, abyste přestal truchlit?“ zeptal se ho psycholog.

Fredrik se zvedl. „Se smutkem se vypořádám. Ale odpovědnost za Frikkovu smrt ve mně bude hlodat pořád. To je kříž, který si nesu.“ Během sezení mu ztuhlo koleno. Zranil si ho tehdy při skoku. Bolest pro něj představovala věčnou připomínku vlastní nedostatečnosti. Dokulhal ke dveřím.

„Děkuju vám za ta popovídání.“

Po rozhovoru si Fredrik došel pro výslechové protokoly, které potřeboval, aby mohl uzavřít probíhající vyšetřování. Šlo o feťáka, co zemřel v jednom bytě — v krvi měl příliš vysokou hladinu heroinu. Říkalo se tomu jidášovka. Takhle se ulice loučila s práskači, s dealery, kteří kradli zboží, a s narkomany, co neplatili dluhy. Pod podlahovými prkny se našel velký kontraband heroinu, až moc velký na to, aby šlo o běžnou zásobu, kterou si sem ukryla obyčejná pouliční smažka, a Fredrik předpokládal, že právě to byl motiv vraždy.

Ovšem nikdo nic neviděl. Kamarádi si byli naprosto jistí, že toho chlapíka někdo zavraždil. A také si byli naprosto jistí, že vrah nebude nikdy odsouzen, a proto mlčeli. Právě to bylo na jidášovkách skvělé — fungovaly.

Policejní hydra se však živila papírem a papírem ji bylo potřeba nakrmit. Fredrik nadřízené informoval, že závěrečné hlášení sepíše z domova.

Z tramvaje pak pozoroval město. Včerejší lehké sněžení se proměnilo ve vánici hustou jako mlha. Venku se všechno zpomalilo na poloviční rychlost, a tím pádem i sladilo s Fredrikovou myslí. Fredrik dumal, jestli ráno při odchodu z domu nezapomněl vypnout rádio. Myslel na své děti Jacoba a Sofii. Doufal, že se s nimi stihne o zimních prázdninách sejít, ale věřit v to se úplně neodvažoval. Byli už dospělí a měli vlastní životy.

Rádio vypnout zapomněl, a když si v předsíni otřepával sníh z ramen, vyslechl poslední minuty zpravodajské relace. Říkali tam něco o vraždě, něco o pátrání po jednookém lékaři, teroristickém vůdci, který slíbil Evropě apokalypsu, a pak následovala aktuální zpráva o ministryni financí, která opět odešla na nemocenskou. Fredrik si na jídelním stole rozložil dokumenty a zapnul počítač. Na práci však nenacházel klid. V uších mu stále zněly otázky policejního psychologa: „Jste sám? Nemohli bychom si popovídat o Frikkovi? Proč vám ten sen připomíná otce, co myslíte?“

S povzdechem se vydal do ložnice. Klekl si před psací stůl, který momentálně používal jako odkládací místo pro vyprané oblečení, jež bylo potřeba složit, a vlezl pod desku. Starý trezor značky Mosler byl do zdi vsazen v době, kdy se dům stavěl.

Co to v něm psycholog jenom vyvolal? Nostalgie? Stesk? Fredrik otáčel kolečkem, dokud se neozvalo jemné cvaknutí, pak zatáhl za rukojeť. Uvnitř leželo těch několik málo předmětů, které mu zůstaly po jeho nejbližších. Otcova stará peněženka. Rodné listy dětí, všech tří. A příkrývka. Telecí kůže otcovy portmonky vrzala. Uvnitř byly založené dvě dolarové bankovky a v kapsičce na mince spočívala medaile. Roztřepená fialová stuha a srdce s podobiznou George Washingtona. Purpurové srdce. Když peněženku zavíral, vypadl z ní klíč. Na jeho existenci úplně zapomněl. Byl to klíč od bezpečnostní schránky, který zdědil po matce. Schránku se mu dodnes nepodařilo lokalizovat. Vrátil ho zpět a zvedl složenou příkrývku. Zabořil do křehké a studené látky nos. Z příkrývky byl stále slabě cítit kouř. A hořký stud. Ovšem hluboko v nose Fredrik matně zaznamenal závan vůně svého syna. Pod touhle příkrývkou Frikk onoho dne spal, do ní ho pak Fredrik zabalil.

Zavřel dvířka trezoru. S klapnutím zapadla do ocelových zárubní. I když tuhle časovou schránku otevíral jen zřídka, pokaždé se mu v hlavě vynořily asociace. Zněly jako úvod jedné písničky od Beatles. *A Hard Day's Night*.

When I'm home, everything seems to be right.

When I'm home, feeling you holding me tight, tight, yeah.

Fredrik se vrátil k jídelnímu stolu a vytáhl vizitku, kterou dostal od televizní reportérky. Benedikte Stoltzová, přečetl si na ní. Že by se snad mýlil? Že by se s otcem pojil nějaký příběh, který on sám neznal?

Než stihl vytočit její číslo, telefon se rozbzučel. Volal mu šéf. Sebastian Koss.

„Fredriku, kde jste? Máme tu vraždu, všichni jsou auf. Pěkněj bizár. V jedený podělaný automyčce.“

Sto metrů od budovy ministerstva zahraničních věcí se v dolní části čtvrti Vika nachází Munkedamská ulice. Patří k tepnám, které vedou dopravu do srdce Osla. Stěny téhle tepny jsou zkorinatělé výfukovými zplodinami a pouličním prachem a člověk se sem vydává výhradně proto, aby pocítil radost nad tím, že odsud bude zase moct odjet.

Automyčka stála pod bezejmenným mostem. Silnice vedoucí nad ní ji zastíňovala a nepropouštěla denní světlo a sníh, který se venku snášel, posypová sůl okamžitě měnila v břečku.

Vyšetřovatel vražd si však pracoviště vybírá zřídka. Navíc estetiku, jež chyběla okolnímu prostředí, tu zajišťovala sama smrt. Protože měl-li člověk silný žaludek a snesl-li pohled na mrtvé tělo střelené nejprve do slabin a poté do břicha, bylo místo činu uměleckým dílem. Dílem natolik surrealistickým, že každý musel jasně vidět, že pokud nemá smysl život, pak ho rozhodně má smrt.

Muž bezvládně visel na prostředním válcovém kartáči. Sako obleku mu sahalo přesně do poloviny tlusté holé zadnice. Kalhoty a spodky měl srolované u kotníků. Špičky elegantních kožených bot se mu pohupovaly několik centimetrů nad betonovou podlahou a odkapávala z nich mýdlová voda a krev.

Od téhle instalace vedl pěnou široký pruh tmavých tělních tekutin k čelní kapotě tesly, pod jejímž nárazníkem se válela lahev šampaňského. Její hrdlo bylo omotané krajkovými spodními kalhotkami. Stopy krve splývaly s černým lakem kapoty, ale čelní sklo bylo zřetelně a hustě postříkané krvavými cákanci. Ve výšce hlavy před místem řidiče zela ve skle díra a její okolí bylo z vnitřní strany potřísněné do kruhu čímsi, co se podobalo na-

půl zaschlé ovesné kaši, avšak co ve skutečnosti očividně byla mozková hmota do půli těla vysvlečené ženy sedící za volantem.

„Kristepane,“ polkl Fredrik.

Mezitím opatrně popošel mezi stěnu mycího boxu a válcový kartáč, na němž viselo mužské tělo. Nyní se k němu naklonil a zadíval se do prázdné neživé tváře.

„Za chvílku dorazí Franke,“ informoval Fredrika inspektor Koss a prohrábl si polodlouhé světlé vlasy. „Vyřizuje nějakou soukromou záležitost. Budeme potřebovat lidi.“

Ted' byli uvnitř jen oni dva a Kafa. Policejní hlídka, která o nález informovala, právě uzavírala okolí a zvenčí se ozývalo tupé dunění těžkých plastových beden. Kriminalističtí technici vykládali z vozu nádobíčko.

Fredrik se zadíval na Kafu. Stála společně s inspektorem u auta. Nazlátlou pleť měla bledou. Zaznamenala jeho pohled.

„No...“ pronesla jen s chabým náznakem úsměvu. Z kapsy vytáhla zápisník. „Pod kartáči jsem našla peněženku. Samozřejmě to ještě nemáme ověřené, ale podle řidičáku je ten mrtvý Henry Falck. Potvrzuje to i registrační číslo auta...“

Fredrik ji přerušil. „Je to Falck. Jsem si tím jistý.“

„Vážně?“ podivil se Koss. „Vy toho maníka znáte?“

„Ne.“

Fredrik jim vyličil rozhovor s reportérkou Benedikte Stoltzovou, který absolvoval během slavnostního banketu v pevnosti, a také to, jak jim muž s vypoulenýma očima a se zrudlými tvářemi, který tu ted' visel mrtvý, ukázal prostředníček.

„Stoltzová mi řekla, že Falck je náměstek ředitele jedné poradenské společnosti. Na banket dorazila, protože z něj chtěla vymámit informace o jakémisi tajném projektu. Odhalil prý cosi skandálního. Jemu ovšem její pozornost evidentně moc příjemná nebyla.“

„A sakra,“ zamumlal Koss. Skepticky se zahleděl na růžovou mýdlovou vodu, která mu šplouchala kolem holínek. Fredrikovi

bylo jasné, co si myslí. Mrtvý náměstek, tajný projekt a takovéhle místo vraždy? Na tom si tisk vážně smlsne.

„Sežeňte tu reportérku. Jestli ten chlap odhalil nějaký skandál, mohl by to být motiv vraždy. A zajistěte, aby se na místo činu dostalo co nejvíce lidí. Nechci se v novinách dočíst, jaký to byl bizarní výjev,“ dodal inspektor.

Fredrik se snažil nedat najevo podráždění. Tohle byl Sebastian Koss v nejhorším vydání. Chrlil rozkazy tak, aby měl později krytá záda. Protože to, jestli pak média popíší místo činu do nejmenších detailů, nebyl Fredrikův problém. Jeho úkolem bylo najít vraha. A ten samozřejmě věděl, jak to tady vypadá. Úniky informací představovaly potíže jen proto, že zřetelně dokládaly, nakolik vedení policie nemá své lidi pod kontrolou.

„Spojím se s tou Stoltzovou,“ zabručel a podíval se na Kafu. „Co ta ženská?“

Kafa zakroutila hlavou. „Nechci lézt do auta a lovit tam její občanku, dokud technici nebudou hotoví s ohledáním. Ale podle všeho ji pachatel střelil do zátylku. Musel sedět za ní. Na zadním sedadle leží kožich. Vypadá draze, stejně jako její šaty.“ Pokynula mu, aby přišel blíž, a do bočního okénka namířila bytelnou kapesní svítilnu Maglite. Projektil opustil lebku čelem a zanechal v něm výstřel o velikosti klementinky. Měkké tkáně přitom tlak poškodil natolik, že se nedalo určit, jak asi žena vypadala, zřejmě bylo jen to, že měla zlatohnědou pleť a tmavé vlasy. Kafa svítilnu sklonila. Šaty měla zavražděná stažené pod řadra a vyhrnuté k bokům, takže byly vidět obrysy zcela vyhozeného pohlaví.

„Prostitutka?“ zeptal se Fredrik. „Zajeli si to sem rozdat?“

„To mě taky napadlo,“ odpověděla Kafa. „Ale koukni.“ Od táhla ho o pár kroků vzad. Na boku auta bylo cosi načmáráno. Nápis byl rozmazaný. Fredrik se ho pokusil přechíst: „Zrada...“

„Zrádce,“ opravila ho Kafa.

„Zrádce?“

„Našel je opravář. Přivolali ho, protože se vrata nedala otevřít. Povádal, že tohle je jediná myčka v téhle části města, která má otevřeno nonstop.“

„No a?“

„Otázka zní, jestli to auto někdo nepočmáral proto, aby sem Falcka vylákal. Jestli si pachatel nevybral myčku jako místo činu předem.“

„Co tě k té domněnce vede?“

„Protože je nápis rozmazaný, očividně ho na auto někdo namaloval předtím, než vjelo do myčky. A podívej se na jejich oblečení. On má na sobě sako, ona společenské šaty. Evidentně se jeli povyrazit do města. Falck jistě nestál o to, aby ho někdo viděl v počmáraném autě, a protože tahle myčka měla jako jediná otevřeno...“

„Možná,“ přitakal Fredrik zamyšleně. „Sprejeři používají lak, ne barvu. Lak by se v myčce rozhodně smýt nedal. Zato barva... Plánovaný útok?“ pokývl směrem k mrtvému. „Jenže proč ho tam někdo pověsil? Proč ho prostě nezlikvidoval v autě?“

Kafa odpověděla otázkou. „Možná se snažil utéct? Pachatel ho střílel do břicha a do rozkroku. Ne do hlavy jako tu ženu. Proč jí dopřál rychlou smrt, ale jemu ne?“

„Zrádce,“ zopakoval Fredrik. „Jedna rána do koulí a jedna do pupku. Pěkně hnusnej způsob vraždy. Někdo chtěl, aby trpěl.“

Kafa přikývla. „Nejspíš se přes něj kartáče převalily, nanesly krev na auto a pak se vrátily na místo. Možná se tohohle válce prostě jen pevně chytil a zůstal na něm viset.“ Ukázala k čočce kamery na stropě nad Kossovou hlavou. „Snad na záběrech najdeme něco, co nám poskytne vodítko.“

Fredrik přelétl pohledem od kamery k ženě v autě a k odhalené mužské zadnici. Nedávalo to smysl. Pokud si vážně vrah vybral myčku jako místo činu předem, proč zvolil takovou, kde mají průmyslové kamery? A proč jednu oběť nechal naživu? Co kdyby Falcka našli, ještě než zemřel?